

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Episcoporum Archiepiscoporum Et Electorum
Moguntinorum, Trevirensium Et Coloniensium**

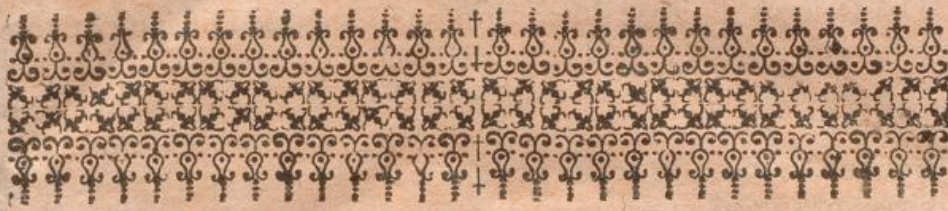
Kolb, Gregor

Rottwilae, 1725

VD18 12054054

Periodus I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64326](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64326)

SERIES
 EPISCOPORUM
 MOGUNTIAE.
 PERIODUS I.
 SECVLVM PRIMVM.
 I. D. CRESCENS.

Petro Apostolorum Principi, & Paulo gentium
 Doctori non absimiles dedit Discipulos gratia Ser-
 vatoris nostri in omnes abundantissima. Hac ea-
 dem gratia & vocatione prorsus singulari excitati,
 quot regna & provincias tum in Asia, tum in Euro-
 pa peragraverint ijdem Apostolorum Principes, ritè credentibus
 testatur locupletissimè Sacer Codex non magis humanâ manu ex-
 aratus, aut à spiritu privato, quàm divino consilio probatus &
 Dei

A

Dei

Dei scriptus digito. Inter utriusque Doctōris Discipulos numeratus jam abhinc seculis ferè XVII. D. Crescens, à D. Paulo Præceptore principijs imbutus Apostolicis, à D. Petro autem omnium Pontificum primipilo Episcopus probatus & confirmatus, non unius tantum regni provincias giganteis quasi passibus est emensus, ut ad optatam metam pertingeret. Non desunt fortè Scriptores, qui in Asiæ provincias, præsertim verò in Galatiam abiisse autumârunt. In Italia hausisse præcepta à Magistris, rerum ordinem ritè arbitrantibus, non est dubium. Viennæ in Gallia tempore aliquanto sedisse Episcopum contendunt Galli maximè. Omnium Episcoporum Moguntia primū Evangelij semen seminâsse, zizania eradicâsse, virtutes plantâsse, idolorum delubra destruxisse, ut Sedes prima cederetur Deo, & altera Episcopo, non tantum Orthodoxi concedunt, sed toto capite annuunt etiam Recentiores Heterodoxi non pauci. Annis 22. Moguntia Supremum Antistitem sedisse scribit Trithemius D. Crescentis observator sedulus. Trithemio in enūmeratis annis conformes sunt annales Moguntini. Inter Martyres emiuisse imperante Trajano an. Christi 102. aut 103. concordi sententia tradiderunt Authores Itali, Galli, Germani &c, à quibus dissentit neutiquam Martyrologium Latinum. Exuvias tanti Martyris Moguntia in æde S. Hilarij sepultas primò, & inde in in S. Albani templum translatas esse, exhibent monumenta antiquissima, quibus accessit novum hoc ornamentum Poeticum in basilica arcis Moguntina scriptum:

Bis Moguntinis undenos præfuit annos,
 Et vitâ clarus, clarus & eloquiò,
 Martyriūque tulit Trajano Principe, Christi
 Dum Decades denas auxerat una trias.

Reflexio

REFLEXIO

Supra Seriem Moguntinam Singularis.

TAmetsi multis in rebus necesse non sit Historico, Historiam suam nimum anxie stabilire probatissimorum auctorum firmitate, aut Argumentorum aliorum gravissimo pondere; ut tamen id faciat, suadet sæpe efficacius necessitate consilium. Ea sunt insuper tempora & hominum mores hac nostra ætate, ut quamvis passim Heterodoxorum viri plurimi Historiam scribant, nec tamen probata autoritate, nec ratione ipsi communiant, aliorum nihilominus Historias non Historias, sed fabulas continuo aut calumnias dicant, nisi testimoniis omni exceptione majoribus obruantur, & velut torrente rationum ad assensum rapiantur: quamvis sic etiam frons & oculi sæpe mentiantur, oratio verò sæpissimè; ut nimirum celetur inimica victoria, & qua semel est imbuta recens odorem servet testa diu. Vel ut apertius dicam, ne desereri à suis videatur malè fundata super fabulas doctrina etiam dogmatica. Quamvis igitur hoc loco fortè nec Hübnerum, nec Hübnero similem nactus sim adversarium, dum de D. Crescente Moguntia Episcopo primo cœpi dicere; consultissimum tamen mihi fore prævideo, si ferè singula gestorum capita majora autoritate communivero:

Queritur itaque I. An in Galatiam missus venerit
D. Crescens?

Q. II. An Viennam Gallia pervenerit?

Q. III. Si eò pervenerit, an nihilominus annis 22, Moguntia Episcopus sederit?

Q. IV. An ab Apostolis Episcopus missus venerit?

Respondetur ad I. Etsi epistolam Doctoris gentium ad Timotheum datam perfunctoriè tantum legenti possit apparere, D. Crescentem tetendisse in Asia Galatiam, minimè verò in Gal-

liam, aut aditas Rheno provincias, hæc tamen duo posteriora membra, minimè verò membrum antèrius testantur auctoritate sua maxima DD. Epiphanius, Hieronymus, Sophronius, Theodoretus, Ado, Beda, Ufuardus, alique authores magno numero à P. Serario lib. 2. de rebus Mogunt. relati, quâ unanimi sententia tradunt, Galatiæ nomine appellatas fuisse seculis antiquissimis Galliam aliásque Rheno propinquas Provincias.

R. ad II. & III. Viennam Galliæ advenisse D. Crescentem, & multo fortassis tempore populum Orthodoxâ doctrinâ & Christianis moribus instruxisse, produnt nobis Ado, Beda, Ufuardus, & Petrus Cluniacensis, nec non Martyrologium Romanum die 27. Junij; nemo tamen authorum horum aut aliorum inficias ibit, D. Crescentem Moguntinis præfuisse Episcopum. Quin si fingamus etiam, hunc ipsum D. Pauli discipulum aliquo tempore divina explicasse præcepta in Asiæ Galatia, in Italia, Gallia & quibusdam Germaniæ provinciis; Moguntia perinde tamen nec pilus adimitur: superavit enim ætate sua annos omnino 80. ex communi hac de re Scribentium mente. Quippe in Galatiam si missus abiit, abiisse eo tempore certum est, quo Magister Paulus alteram dedit ad Timotheum epistolam: annis verò novem ante D. Pauli Martyrium scriptam fuisse, argumentis probat Baronius, quamvis nonnihil refragentur D. Hieronymus, & Eusebius, seriùs eam conscriptam esse affirmantes. Si igitur horum opinionem amplecti & dicere fas sit, anno Pauli postremo epistolam hanc scriptam, & Crescentem in Galatiam missum venisse, haud adversabimur dictis his nostris: namque D. Paulus an. post natum Servatorem 96. capite plexus sub Nerone, D. Crescens verò, an. 102. aut 103. sub Trajano passus est: annorum igitur 33. intervallum inter D. Pauli & huius discipuli Crescentis fata intercessit: cui si demantur 22. anni Moguntia numerati; annos omnes reliquos vendicant sibi Galatia & Galliæ
Vienna

Vienna, nimirum annos 11. Quod si tot annorum spatium non sufficiat aut Gallis aut Galatis, quis jure affirmare poterit, D. Crescentem eo, quo Moguntinis leges explicavit tempore, nunquam excurrissè in provincias alias nunc propinquas, nunc remotas? abhorruerunt certè ab hac sedendi more & mora antiquissimorum Episcoporum plerique, dum oves pascebant, & nova pascua nunquam non inquirebant.

R. ad IV. Inter D. Pauli discipulos floruisse Crescentem etiam, consensu maximo tradidèrè Patres & Historici tum antiqui, tum medij, tum recentiores, quorum omnium recenset nomina Serarius lib. sui cap. 11. pag. 226. An verò à Paulo, an ab Apostolorum Principe Petro Episcopus missus venerit in Galliam, aut si mavis, in Germaniam, tam parùm dissentire videntur auctores gravissimi, ut qui in ea missione partem Petro, & partem Paulo tribuerit, omne punctum tulerit: misit nimirum Petrus, misit & Paulus; hic discipulum ille Episcopum. Quin misissè suo modo Crescentem Apostoli omnes censendi sunt juxta illud, quod habet lib. 1. Constitut. Apostol. cap. 47. *Crescentem Episcopum Ecclesiarum Galatiae Ordinavimus.*

Fallitur nimirum maximopere, qui in Apostolorum Collegio dissensionibus multis aut discordiis locum fuisse existimat: caput unum & membra plura concordés servabant animos; quam concordiam procul dubio à Divino Spiritu datam cum negare non sustinerent Heterodoxorum multi, finxèrè duo humana capita, Petrum & Paulum Ecclesiae praesse jussos ab uno supremo Capite Christo Deo.

Verùm inani huic sententiae caput pridem amputavit unà cum C. Bellarmino authorum plurimorum phalanx, argumentis veluti gladiis ex S. Codice petitis potentissima, Caterùm à D. Pe-

tro Româ dimissum esse Crescentem, clarissimè docuere D. Innocentius in ep. ad Januar. Item Rupertus Abbas offic. c. 27. Genebrardus lib. 3. Accedit testimonium Moguntia antiquissimum hac Methodo scriptum:

Petrus Apostolici Coryphæus Culminis illum
Jussit apud Belgas Præsulis esse loco.

SECVLUM II.

II. D. MARINVS.

Primus à D. Crescente Moguntia Episcopus docuit D. Marinus Martyr, quem alij dixerunt Martinum, cuiusmodi vel error, vel nominis varietas sæpe irrepsit in Seriem Romanorum etiam Pontificum, & aliorum in Historia notissimum Præsulum. Plura de hoc & aliis Episcopis sanè plurimis non sinunt scribere secula antiquissima, quibus libros suos & testimonia sacra abstulit tyrannorum plurimorum non modò in homines, sed & in quævis Orthodoxæ Ecclesiæ monumenta igne & ferro sævientium crudelitas: unde tam in hac, quàm sequenti Episcoporum & Archiepiscoporum Serie duplici Virorum nominibus potiùs, quàm gestis & meritis maximis Lectores oportebit esse contentos. Scdit D. Marinus an, 6.

III. D. Crescentius.	.	18.
IV. Cyriacus.	.	14.
V. D. Hilarius.	sed. an.	20.
VI. D. Martinus, II.	.	14.
VII. D. Celsus.	.	22.
VIII. D. Lucius.	.	10.

Seculum

S E C U L U M III.

IX, S. GOTHARDVS.

Dicitur ab aliis Godeardus & Bodardus, Trithemio teste multa gentilium millia Christo lucrari studuit, dum firmiter statuit vir esse laboris & doloris patientissimus. Mons geminus etiam hodie prope Moguntiam suspicitur, qui præbuit Gothardo amplum agendi & patiendi campum: supra alterum enim, montem Martis appellatum, vicini populi statuto tempore convenere, ut Drusi Romanorum Ducis memoriam renovarent & Dijs litarent. Montem hunc posteri jure meliori D. Jacobo dicatum novo dixerunt nomine Jacobinum. Mons alter, postea mons Martyrum & D. Albani appellatus, locus erat, in quo Christianorum plurimi catenis ligari, suppliciiis subjici, & morte crudelissima necari multo tempore consueverunt. supra montem utrumque pugnare, victoriam adversus tyrannos referre, & trophæi instar gloriosa Christi insignia figere gavisus est victor Episcopus: aras enim idololatrias impugnavit; idololatrias unum Deum adorare docuit: captivos in vinculis solari, ad constantiam hortari, ad mortem fortissimè subeundam animare Christi athletas nunquam destitit. Ut verò certamen non tam verbis, quam factis perficeretur in dies amplius, in vicina montibus planitie ædem erexit Christi unius Dei honoribus dedicatam. S. Nicomedis aream dixerunt denique Christiani posteri. Cæterum quo maximè fato D. Gothardus è vivis excesserit, haud constat: in sacra valle, Dalhemium nunc dicta, sepultum primò, inde verò ad S. Albani locum translatum esse ab Hildeberto Archiepiscopo memorant, Pluribus annu-

meratum circa annum 221. Etiam scriptores Lutherani scribunt.
Annis 15. Moguntia Episcopus pugnavit. *Vide Cochleum, & Sueton.
de monte Martis.*

X.	S. Saphronius.	/	8.
XI.	S. Herigerus M.	/	4.
XII.	S. Rutherus M.	<i>Sed. an.</i>	20.
XIII.	S. Avitus.	/	22.
XIV.	S. Ignatius M.	/	13.
XV.	S. Dionysius.	/	26.

SECULUM IV.

XVI.	S. Ruthbertus.	/	12.
XVII.	S. Adelhardus.	/	10.

XVIII. S. LVCIVS.

S. Lucius II. cognomento Annæus natione Romanus, Ari-
anis in Catholico orbe propemodum universo jam tum
invalescentibus non unum tantum posuit obicem & statuit
aggerem; quare ab eorundem armatis partibus ligatus, & mox
in exilium ejectus, mortem oppetiit gloriosam, in Phrygia unà
cum duobus sociis Sacerdotibus Paulo & Crescentio fune suffo-
catus. Igitur tum inter vivos, tum mortuos iis promeritus est
extolli encomiis, quibus Lucium persecutus est *Trithemius* in gestis
S. Maximi vocans eundem *Virum Apostolicæ atque Sanctissimæ vitæ.* Sedit
an. 18. *vide Surium in vita S. Maximi.*

XIX. S. Ma-

XIX. S. MAXIMVS.

S Maximus Moguntia sub initium Seculi IV. ex honestis iisque Christiano Dogmate imbutis parentibus natus & educatus, inter æquales suos quæ literis, quæ probatis moribus emittit. Scientiis dein exornatus & virtutibus, ac inter Sacerdotes adscriptus D. Adelhardo se reddidit gratissimum. D. Annæo adversus Arianos pugil accessit ore, calamo, & opere potentissimus: unde cum in exilium pulso Annæo ægrè adversus violentas hostium manus & insidias ab amicis fuisset servatus Maximus, nemo præ ipso Episcopus Moguntia placuit. Non humano magis quàm divino consilio constitutum Supremum Moguntinorum Præsulem fuisse eventus rerum comprobavit multiplex; Constantius enim ex Constantini M. filiis superstes solus, Ariæ errores adversus manifesta etiam miracula pertinaciter tueri perrexit: unde non nisi re & nomine maximis opus erat adversariis, qualem se contra Cæsarem ostendit in Oriente D. Athanasius, in Occidente D. Maximus cum sociis Episcopis. Lubeat hanc in rem ex Surij & Trithemij multis verbis non pauca decerpere, quæ ita habent: *Non est eo tempore inventus apud Germanos pontifex doctior sanctiorque Præsule Maximo, qui tanta sub innocentia & eruditione scripturarum legere ferraret excelsi, quoniam & hæreticorum errores verbis & scriptis constantissimè redarguit, & fundatus supra firmum Petrum divini amoris nullas eorum persecutiones formidavit. Septies tempore sui Pontificatus ab impiis Arianis urbe Moguntina pulsus est: septies quoque divinâ providentiâ restitutus, nunquam dejectus animo, nunquam victus aut superatus. Multa alia in laudem Clericorum ejus temporis maximam descripsit Serarius ex Surio & Trithemio; horum prioris vide pag. 241. & seqq.*

XX. Sidonius I. sed. an 19. sub D. Felice, Liber. & Damaf.

XXI. Sigismundus, 6. sub D. Siricio & D. Anastasio.

S E C U L U M V.

- XXII. Lupoldus. 17. sub D. Innocentio I.
 XXIII. Nicetius. sed. an. 8. D. Bonifac. I. & D. Cœlestin.
 XXIV. Marianus. 10. D. Cœlest. & D. Sixto III.

XXV. D. AVREVS.

D. Aureus Moguntinorum Episcopus, ad Clavum Romanum sedente D. Leone I. Pont. electus, qua patria, aut unde domo venerit, haud patet. Librorum nempe partem maximam optimamque tyrannorum & hæreticorum violentiâ ereptam sibi, queritur etiam hoc quintum Christi seculum, quo Attila Hunnorum Rex Occidentis Imperium ferè totum pessumdedit, & Arianorum machinatio Ecclesiam Romanam simulque Germanam plurimum vexavit. Utriusque rabiem ac furorem nimium quantum expertus D. Aureus, ut sese servaret pastorem ovibus, Moguntiam tantisper reliquit, partim flammis, partim ruinis ab Attila everfam, more urbium aliarum maximè in littore Rheni positarum, inter quales numeras Spiram, Wormatiam, Argentoratum &c. Victo denique & pene ad interuersionem deleto in campis galliæ Catalaunicis Hunnorum exercitu, & horum Rege in Pannoniam reduce, redux & ipse Moguntiam D. Præsul non cunctando, sed properando restituit rem. Odium idcirco incurrit Arianorum maximum pastor vigilantissimus; unde cum fortè in Sacello prope Dalhemium extructo ad aram faceret, ab Arianorum armata cohorte subito occupatur, multis confoditur vulneribus, & unà cum paris sanctitatis sorore Justina præceps in profundum datur. Annis trecentis & pluribus latuere hæc DD. Martyrum cadavera, nulla sui parte corrupta, & sanguinis rubore aspersa, quæ tandem Richolphus Carolo M. gratissimus

Archiepiscopus solatio suo maximo reperta in D. Albani templum transtulit, translationem hanc clarissimis miraculis ratam habentibus Superis. Annis 16. præfuit Ecclesiæ Moguntinæ D. Aureus, quem sacra in sede sunt secuti Episcopi complures, non nisi nominibus denuo & ferè communibus encomiis celebres, dicti omnes *Episcopi laude dignissimi, pastores boni &c.*

- XXVI Eutropius sed. an. 23. sub D. Leon. I. D. Hil-
lar. & D. Simplicio.
XXVII. S. Adelbertus de an. sedis D. Felice III.
XXVIII. Ratherius non constat. D. Gelasio.
XXIX. Adelbaldus D. Anastasio II.

SECULUM VI.

- XXX. Landfridus, de sedis an. sub D. Symacho.
XXXI. Rudhardus, non constat, D. Hormista.

XXXII. SIDONIUS II.

Sidonius II. sub D. felice IV. & aliis hujus Seculi V. Pontificibus floruit: quamvis enim de Sidonij annis in sede Episcopali numeratis non clarè constet, posteris nihilominus eundem annorum numero & meritis excelluisse, diversæ prodiderunt abundè rerum circumstantiæ: siquidem non nisi sex aut septem numeravit Moguntia Episcopos hoc VI. Seculum, inter præstantissimos numerans Sidonium: Moguntiam quippe hætenus sub ruinis sepultam suscitavit denuo quæ consiliis, quæ auxiliis Sidonius. Vigorem pristinum reddidit sacris officiis, eum in finem erectis templis & ædificiis aliis ad fovendam religionem maximè idoneis. Doctrinâ, eloquentiâ & virtutibus aliis cùm esset in Ecclesia, præsertim Germana celeberrimus, hæreticorum sui temporis maleus ex merito suo est appellatus. In egenos præsertim liberalissi-

mum fuisse ferunt adeò, ut pauperum, exulum & captivorum passim appellârint refugium. Venantio Fortunato hujus ipsius Se-
culi VI. Pictaviensium Episcopo, auctori sanè laudatissimo, plurimum obstricta est posteritas, quòd hujus ipsius Sidonij encomia elegantissimi carmine fuerit profecutus in hunc modum à Petro Serario descriptum:

Reddita ne doleas, felix Moguntia, casus.
Antistes rediit, qui tibi ferret opem.
Ne mœrori gravi lachrimans orbata jaceres,
Te meruisse time.
Porrigit ecce manum genitor Sidonius urbi,
Quo renovante locum, prisca ruina perit.
Jura Sacerdotum sacro moderamine servans,
Per cuius studium crevit & ipse gradus,
Parturit assiduè gravidos Ecclesia fructus,
Quam vir Apostolico vinctus amore regis.
Suscipit hæredes cœlesti germine natus,
Tali nupta viro quando marita placet.
Te vigili custode lupus non diripit agnos:
Te pascente gregem, non ovis ulla perit.
Cautiùs in tuto per mitia pascua ducit:
Toxica ne noceant, florea rura paras.
Sis cibus ut populi, placidè jejunia servas,
Et satias alios, subtrahis unde tibi.
Nudos veste regis, captivis vincula solvis,
Deposito reddis libera colla jugo.
Exulibus domus es, simul esurientibus esca.
Felix, cui Christus debitor inde manet.
Te doctrina probum, providentia sacra modestum
Fecit, & eloquio vincere mella tuo.
Templa vetusta novans, specioso fulta decore:
Inseris hinc populis plus in amore Deum.
Ut plebem foveas, Rhene bene construis amnes.
Quid terris referet, qui bona præbet aquis?
Hic quòd fana micant, ac instaurata quòd extant,
Vivis in æternum laude fluente tibi.
Hac cresces longos meritorum fruge per annos,
Et crescente diu de grege vota feres.

Car-

Carmen hoc, tametsi vel seculorum multorum injuriâ vitiatum, vel delicatis hisce seculis vix bene probatum, apponere tamen libuit, ut quantus fuerit Episcopus Sidonius, ex testimonio simul Historici & Poetæ antiquissimi colligere liceat.

XXXIII. Wilbertus, de an. Sedis non constat. sub Benedicto I. & Pelagio II.

XXXIV. LVDEGASTVS.

LUdegastus, alii dictus Lindegastus, sub Gregorio M. Moguntia mitrâ est exornatus. Eadem ferè ætate Theodoricus & Theodebertus in Austrasia fratres regij, armis sese mutuis aggressi, in Tullensibus denique campis pugnam conseruere: ea enim ex pugna victum ac fugitivum fratrem Theodebertum persecuturus Theodoricus ad Ludegastum Episcopum pervenit, ubi nova consilia intellexit, quibus ad constantiam animatus Theodoricus fratrem amplius est persecutus. Brevissimo hoc compendio laudat Ludegastum Trithemius, vocans eundem *magnarum virtutum in Christo virum*. Sedit an 8.

Reflexio Supra Seculum VI.

HActenus Hübnerum Seriem Antistitum Moguntinorum unâ mecum scribentem in majoris momenti capite refragari mihi vix inveni, quod magni beneficij loco habendum censeo. Id solùm encomio dignum haud judico factum, quo DD. Maximi & Aurei insignes virtutes angusto admodum compendio constrinxit, cùm res alias levissimas multis ambagibus non cessavit prosequi. Id etiam captu difficillimum hoc Seculo visum est in Hübneriano tomulo VII. pag. 15. ubi author hunc in modum scripsit: an: 525. *Moguntia magna sui parte est restituta, cui restituendæ Dagobertus Francorum Rex primus huius nominis operam suam contribuit.* Enim vero huic VII. multum adversatur tomul. II. & tabula ex Genealogicis 49. quibus in paginis Dagobertus I. Clotarj filius vix

anno 600. natus, & an. 631. regnare, & tamen jam an. 525. operam restituendæ Moguntiaë tribuisse refertur. Profectò rarum prorsus naturæ beneficium, centum annis priùs jam regnare, aut operari, antequam nasci. Verùm levior hic inter plures Hübneri defectus facilè illi condonatur.

SECVLUM VII.

XXXV. Rudelinus, aliis Rudhelmus, sedit an. 10. sub Bonifacio III. & IV.

XXXVI. Luthvvaldus, an. 11.

XXXVII. Leovvaldus an. 12. sedit.

A Trithemio communibus laudantur laudibus, alter *Christianissimus*, alter *Vir sanctissimus* vocatus. Floruerunt sub Pontificibus Theodoro I. D. Martino I. D. Eugenio I. & horum successoribus.

XXXVIII. RICHBERTVS.

Richbertus, quem alij dixerunt Rigbertum & Sigebertum &c. Sed an. 13. si tamen turbata tempora statuere annorum finunt numerum, profectò hoc seculo incertissimum.

SECVLUM VIII.

XXXIX. GEROLDVS.

Geroldus Richberti successor foris, quàm domi illustrior, plùs Martem promovendo, quàm mortem meditando sese consecravit totum, factus denique Martis in prælio & mortis victima. Geminis nimirum bellis Carolus Martellus, Francia Major Domus appellatus, tunc temporis implicitus, Burgundos ab obsessa Moguntia repulit, & inde in Thuringiam adver-

sus

his Saxones cum exercitu profectus, hostes provocavit. Geroldus Martello obstrictus gemino beneficio, utpote cujus potenti suffragio in Sedem Episcopalem ascendit, & urbem ab eadem obsidione liberatam novit, se Duci junxit futurum deinceps in armis socium. Etsi verò arma converterentur in hostem Christianis Aris infensissimum, & Geroldus Sacrae meliorique causae plurimum confideret, cecidit tamen unà cum multis commilitonibus Episcopus: unde epitaphij loco hoc dystichon mortuo dicavere vel æqui rerum aestimatores, vel quorumvis Episcoporum Zoili & observatores seduli;

Ense Geroldus obit Præsul, dum dimicat ense;
Perplacet ergo chorum, non adisse forum.

XL. GERVILIUS.

Gervilius, aliis dictus Gebilieb, si ritè *Hübnerus* scripsit, fuit *Geroldi ex legitimo thoro natus filius*. Non multum diversa de Gervilio reliquit nobis etiam *Bruschius*: quo autem pacto cum Episcopatu constare possit legitimum matrimonium, minime ostendunt. Qualem Episcopum genitor sese gesserit, intelleximus: de filio nunc pauca intelligemus. A Carolo Martello in Moguntia solium promotus, parum anxius de ovibus, pastor nomine tenus, in sylvis aves & feras venator cœpit, in campis Martii miles pugnavit haud æquo Marte: audito enim de genitoris morte nuntio, clam misit gregarium, ut occisorem patris amicis verbis ad se perduceret. Vix ad se perductum gladio, quem oblonga veste occulerat, percussit hostem Episcopus, nemine scelus hoc publicè detestari, aut condemnare auso, eò quòd Gervilium Martello percharum esse cognoscerent universi. Ita ferè scriptores citati referunt. Eadem ætate D. Gregorius II. per annos 16. & hujus Successor D. Gregorius III. annis 10. Pontificis Romani munus arduum summa laude obibant: ab his D. Bonifacius haud semel duntaxat missus, improbis Sacerdotibus tristis nuntius

in

in Germaniam advenerat. Non latere potuit hunc Germanorum Apostolum, & simillimum Argo Ecclesiæ custodem nonnullorum Episcoporum, & multorum Sacerdotum negligentia; qua de causa celebratis tum Moguntia, tum in aliis Germaniæ urbibus Episcoporum conciliis, auditâ etiam Gervilij audaciâ, latâ in illum Pontificis nomine sententiâ, monasterio inclusit, in quo annis 14. delituit, & vitæ partem ultimam inter optimos pœnitentiæ fructus absolvit. Pœnitentiam Gervilij epithaphij loco posteris legendam reliquit Poeta hunc in modum canens:

Patrius affectus me movit ad arma cruenta:

Pœnam quam merui, dignius ergo tuli.

In clauetro latui pro crimine tempore vitæ:

At licet hic lateam, spero salutis opem.

P E R I O D U S II.
DE ARCHIEPISCOPIS MOGVNTIÆ,
S E C U L I VIII.

Continuatio.

I. D. BONIFACIVS.

D. Bonifacius in Anglia si non ex regio, saltem ex illustrissimo genere natus, illustrioribus longè virtutibus genus suum exornavit, in D. Benedicti monasteriis ab anno ætatis suæ 13. educatus, & optimis moribus literisque formatus. Inter Magistros Bonifacij eminuit Ven. Beda vir sua ætate nulli secundus. Post annum ætatis 30. Christi 718. missus Sacerdos dotibus raris instructus venit ad Germanos, qualem & ipsum origine fuisse tradunt. Frisia erat, quæ provinciis cæteris præripuit